

Sygn. akt IV CZ 13/07

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa K. G.

przeciwko L.D.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 kwietnia 2007 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 15 stycznia 2007 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny, działając na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c., odrzucił skargę kasacyjną powoda z powodu jej niedopuszczalności będącej następstwem prawidłowego określenia wartości przedmiotu zaskarżenia. Uznał, że wartość ta wynosi w istocie 43.544 zł, ponieważ taką kwotę należności głównej dochodzono pozwem oraz taką kwotą określono wartość przedmiotu zaskarżenia w apelacji wywiedzionej przez powoda.

W zażaleniu na powyższe postanowienie odrzucające skargę kasacyjną powód wywodzi, że określił wartość przedmiotu „... sporu...” na 50.001 zł, a co więcej od takiej kwoty wniósł opłatę od skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezspornym i prawidłowym jest ustalenie Sądu drugiej instancji, że kwota 43.554 zł stanowiła zarówno określenie w pozwie wartości przedmiotu sporu (k. 2), jak również określenie w apelacji powoda wartości przedmiotu zaskarżenia (k. 402 akt). W orzecznictwie już od dawna ugruntowane jest stanowisko, że wartość przedmiotu zaskarżenia decydująca o dopuszczalności dawniej kasacji, a obecnie skargi kasacyjnej, nie może być wyższa od wartości przedmiotu sporu (por. z okresu przedwojennego orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 1934 r., C. II. 1223/33, Zb. Urz. 1935, poz. 47, oraz z dnia 15 lutego 1935 r., C II. 2515/34, RPEiS 1936 r., nr 1 s. 161, a także późniejsze postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1996 r., I CKN 21/96, OSNC 1997 r. Nr 4, poz. 42).

W tej sytuacji, w niniejszej sprawie o prawa majątkowe odrzucenie skargi kasacyjnej, jako niespełniającej ustawowego wymogu dopuszczalności w postaci minimalnej wartości przedmiotu zaskarżenia, było rozstrzygnięciem prawidłowym.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.